

ди липса на средства — се видѣхме принудени да преостановимъ занятията — (за да не подценимъ идеята и дѣлото си ¹⁾) — ето защо, на жена за безумната Йо по никой начинъ не можахме да попаднемъ. Една млада студийка репетираше ролята — но крайно безнадеждно; цѣла въ напрежение — изведнѣжъ, Роза се качва на сцената и почва да играе ролята — съ такова чувство, съ такава пластическа и психическа експресия — ту стенеше, ту молеше и проклинаше, ту виеше като ранено животно, ту се огъваше като змия — и съ такива пластически нагледи и интонации, че всички блѣди, — съ прехапани устни, следѣха вкаменени разбушувалата се стихия.

Трети случай. Лекция въ I-ва Бѣлг. драматическа школа, — дѣто Роза Попова преподаваше: психофизиология, рецитация, история на изкуството, ансамблъ и т. н. — цѣли седемъ предмета. — За да уведе учащитѣ се въ произведението — и да разтълкува идейното съдържание на пиесата — Роза чете съ тонъ и обяснения Родина.

Просто четение!

И седнала на стола както бѣ, обиколена отъ жадно заслушалитѣ я школници — изведнѣжъ въ мѣстото кждѣто Магда говори за нейното пѣне по кафе-шантанитѣ, — за изкарване насжщния на своето дете — артиската се тѣй разрида и разхълца — до ужасъ, до скжсване — и то тѣй продължително и отчаяно — че разридалитѣ се и изплашени ученици почватъ да я питатъ и едва докосватъ съ страхъ: „Какво Ви е? Какво Ви стана, г-жа Попова? Станете, изправете се“.

И изведнѣжъ — буенъ смѣхъ залива залата. Слисанитѣ ученици не знаятъ какво да мислятъ и правятъ. Въ най-комически ужасъ, тѣ я гледатъ и мислятъ, — дали не се е случило нѣщо непоправимо?!

Но не.

¹⁾ Вижъ печатния Манифестъ на Бѣлг. Театъръ-Студия — той е твърде характеренъ за разбиранията и стремежитѣ на неговитѣ основатели.